

βλόγησι ἡ, Καππ. (Σιλ. Σίλατ.)—Λεξ. Βλαστ. 13, 75 καὶ 273 Δημητρ. βλόγησι Καππ. (Ἀνακ.) Κρήτ. Σκῦρ. Λεξ. Δημητρ. βλόγησ' Εὐβ. (Στρόπον.) Μακεδ. (Χαλκιδ.) Σάμ. κ. ἄ.

Ἐκ τοῦ μεσν. οὐσ. εὐλόγησις ἀπὸ τὸ ρ. εὐλογῶ.

1) Εὐλογία, εὐχή τοῦ ἱερέως Λεξ. Βλαστ. ἐνθ' ἄν. Δημητρ. 2) Βλόγα, ὁ ἰδ., Εὐβ. (Στρόπον.) Καππ. (Σιλ. Σίλατ.) Κρήτ. Μακεδ. (Χαλκιδ.) Σάμ. Σκῦρ. κ. ἄ.—Λεξ. Δημητρ.: Πῆγα 'ς τὴ βλόγησι, φίλ'κα τὰ στεφάνια το' ἔφ'γα Σκῦρ. Τίμνις βλόγησις, χαρούμεν' (εὐχή πρὸς μνηστευθέν- τος. τίμνις = τίμιος) Στρόπον. || Φρ. Μ' ὁ βλόγησ' (ὁ ἀρ- μων) Χαλκιδ. || Ἄσμ.

Τὴ νύφη μας τὴν πήρανε | καὶ 'ς τὴ βλόγησι τὴν πήγανε (ιλ. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Βέλθανδρ. καὶ Χρυσάντζ. στ. 1031-2 (ἐκδ. ΔΜαυροφρύδ. σ. 246) «ἐποίκων, ἐξεφάντω- σαν, ἐπαίξαν, ἐχορέψαν, | μετὰ δὲ τὴν εὐλόγησιν ἀπεμε- ρίμνησάν τους».

βλογήσι τό, ἀμάρτ. βλόγησι Πελοπν. (Μεσσ. κ. ἄ.)

Ἐκ τοῦ ρ. βλογῶ. Περί τοῦ ἐτύμου ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 2, 66 κέξ.

Συνήθως κατὰ πληθ., βλόγα, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: 'Σ τὰ βλοήσια σας! (εὐχή εἰς τοὺς μνηστευομένους).

βλόγησος ὁ, Κύθηρ. βλόγησος Κύθηρ.

Ἐκ τῆς ἐκκλησιαστικῆς λέξεως εὐλόγησον.

Τὸ πτηνὸν ψάρ ὁ ροδόχρους (pastor roseus) (ἡ ὀνο- μασία ἐκ τοῦ ὅτι τὸ πτηνὸν κινεῖ τὴν κεφαλὴν δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ ὡς ὁ εὐλογῶν ἀρχιερεὺς). Συνών. ἀγιοπούλλι, διαβολοπούλλι.

βλογητάρης ὁ, ἀμάρτ. βλοητάρης Παξ. βλοητάρη

τό, Θήρ. Παξ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βλογητὸς καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -άρης.

1) Ὁ ἱερεὺς (ὡς ἐκφωνῶν πρὸ πάσης ἐκκλησιαστικῆς τελετῆς ἢ ἀκολουθίας ἢ εὐχῆς τὴν φράσιν «εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν κτλ.») Παξ. β) Οὐδ., ἡ ἀρχὴ (διότι ἡ εἰ- ρημένη φράσις ἀποτελεῖ τὴν ἀρχὴν πάσης τελετῆς κτλ.) Παξ.: Κάνω τὸ βλοητάρη (κάμνω τὴν ἀρχήν). II) Οὐδ., μεγάλη οὐλὴ τῆς νόσου εὐλογίας κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰς μικρὰς Θήρ.

βλογητής ὁ, ἀμάρτ. εὐλοητής Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. εὐλογητὴ - βλογητή, δι' ὃ ἰδ. βλο- γητὸς.

Ὁ σύζυγος: Ἄσμ.

Ὁλόχρυσέ μ' εὐλοητή, | αἱ 'ς τὴ βρούσι γὰ νερό, γματ' ἡ ψυχὴ μου βγαίνει.

Συνών. βλογητικὸς 2 α, βλογητὸς 2 α.

βλογητίκι τό, ἀμάρτ. βλοητίτσι Εὐβ. (Κουρ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. βλογητὸς καὶ τῆς καταλ. -ίκι.

Ἡ ἄδεια τοῦ γάμου. Συνών. βλογητοχάρτι, στε- φανοχάρτι.

βλογητικός ἐπίθ. εὐλοητικός Κάρπ. Κάσ. Κορσ.

Κρήτ. Κύπρ. Νίσυρ. Πελοπν. (Μάν. Τριφυλ.) Σῦρ. Χίος κ. ἄ. εὐλοητικός Κάρπ. Κέρκ. Κρήτ. Κύπρ. Νάξ. Νίσυρ. Ρόδ. Τήλ. κ. ἄ. βλογητικός Κάρπ. Κρήτ. Πελοπν. (Γερμ. Λακων. Μάν. Τριφυλ.) Σῦρ. Χίος κ. ἄ.—Λεξ. Βλαστ. 411 βλοητικός Ἄνδρ. Πελοπν. (Μάν.) κ. ἄ. βλοητ'κὸς Στε- ρελλ. (Αἰτωλ.) κ. ἄ. Πληθ. οὐδ. βλοῖστικὸν τά, Κρήτ.

Ἐκ τοῦ μεσν. ἐπίθ. εὐλοητικός. Πβ. Χρον. Μορ. Η στ. 3272 κέξ. (ἐκδ. JSchmitt) «ὅστις εἶχεν τοῦ μισέρ

Ντζιάν ντὲ Πασσαβᾶ θυγάτηρ | γυναῖκαν τοῦ εὐλοητι- κὴν καὶ μετὰ ἐκείνον ἀπῆρεν | εἰς ἄντρα εὐλοητικὸν τὸν μισέρ Ντζιὰ ἐκείνον». Τὸ βλογιστικὰ κατὰ τὰ ἐκ τῶν εἰς -ίζω ρ. παραγόμενα.

1) Νόμιμος, ἐπὶ συζύγου Κέρκ. κ. ἄ.: Ἄσμ.

Γυναῖκα τοῦ εὐλοητικεῖα γλήγορα νὰ τὴν πάρη

Κέρκ. 2) Οὐσ. α) Νόμιμος σύζυγος ἐνθ' ἄν.: Καλὸς κακὸς, εἶναι βλοητικός (ἐπὶ συζύγου τὸν ὅποιον ἢ σύζυ- γος ὀφείλει ὅπωςδῆποτε ν' ἀνέχεται) Ἄνδρ. || Ἄσμ.

Τοῦτος εἶναι κί ὁ ἄντρας μου κί ὁ ἀγαπητικός μου

κ' ἡ δεξιὰ μου ἀγκαλᾷ κί ὁ εὐλοητικός μου

Χίος

Δράκω, νὰ φάς τὴν φάουσαν, νὰ φάς τὴν τσεφαλὴν σου,

παρὰ νὰ φάς τὸν ἄντραν μου, τὸν εὐλοητικὸν μου

Κύπρ.

Μὴν ἔχης εὐλοητικεῖα, μὴν εἶς ἄλλου ταμένος;

— Δὲν ἔχω γὼ βλοητικεῖα, δὲν εἶμ' ἄλλου ταμένος

Κάρπ.

Τὴν κόρη ποῦ 'δα σήμερα γεναῖκα θὰ τὴν πάρω,

γεναῖκα κ' εὐλοητικὴ μὲ τὸ χρυσὸ στεφάνι

Νίσυρ. Συνών. βλογητής, βλογητὸς 2 α. β) Μνη- στήρ Στερελλ. (Αἰτωλ.) Χίος. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀρρα- βωνιστικός. γ) Οὐδ. πληθ. βλογιστικά, ἡ χρημα- τικὴ ἀμοιβὴ ἢ διδομένη εἰς τὸν εὐλογοῦντα τὸν γάμον ἱερέα Κρήτ.

βλογητὸς ἐπίθ. ἀμάρτ. εὐλοητὸς Προπ. (Κύζ.)

εὐοητὲ Τσακων. βογητὲ Τσακων. εὐλοητὸς ὁ, σύνθηθ. καὶ Πόντ. (Χαλδ.) εὐλοητὸς Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.) εὐ- λοητὸς τό, Κεφαλλ. Κέρκ. κ. ἄ. βλοητὸς Παξ. κ. ἄ. εὐλοητὸ Βιθυν. (Κατιρ.) Κύθν. κ. ἄ. εὐλοητὸ Θήρ. βλοητὸ Λευκ. κ. ἄ. βλουτὸ Λέσβ. βλοητὸ Εὐβ. Θήρ. Κρήτ. Μέγαρ. κ. ἄ. βλουητὸ Εὐβ. (Ἄκρ.)

Ἐκ τοῦ μεταγν. ἐπίθ. εὐλοητὸς = εὐλογημένος.

1) Ὁ φέρων τὴν εὐλογίαν, τὴν εὐτυχίαν Τσακων.: Φρ. Οὐρα κα τζαὶ βογητά! (ὦρα καλὴ καὶ εὐλογημένη, εὐχή κατὰ τοὺς ἀρραβῶνας, κατὰ τὰς παραμονὰς τῆς τελέσεως τοῦ γάμου καὶ εἰς ταξιδεύοντα). 2) Οὐσ. α) Νόμιμος σύζυγος Προπ. (Κύζ.): Ἄσμ.

Ὁχι γυναῖκα μοναχή, ἀλλὰ κ' εὐλοητὴ μου.

Συνών. βλογητής, βλογητικός 2 α. β) Ἄρσεν. καὶ οὐδ., ἑναρξίς τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἀκολουθίας σύνθηθ. καὶ Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.): Φρ. Βάζω εὐλοητὸ (ἐπὶ ἱερέως, ἀρχίζω τὴν ἐκκλησιαστικὴν ἀκολουθίαν ἢ τὴν ἀνάγνω- σιν εὐχῆς μὲ τὴν καθιερωμένην ἐκφώνησιν «εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν πάντοτε, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων» καὶ κατ' ἐπέκτασιν κάμνω ἀρχὴν γενικῶς πράξεώς τινος, ἀρχίζω) σύνθηθ. Κάνω εὐλοητὸς (ἀρχίζω τὴν ἀκολουθίαν) Κεφαλλ. Σηκώνω εὐλοητὸς (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Πελοπν. (Βασαρ.) Ὁ πομπᾶς ἐδέκεν εὐλοη- τὸν (ὁ παμπᾶς ἔδωκε εὐλοητόν, ἄρχισε τὴν ἀκολουθίαν) Χαλδ. γ) Ἐναρξίς, ἀρχὴ ἐργασίας τινὸς σύνθηθ.: Εἴμεθ' ἀκόμα 'ς τὸ εὐλοητὸς. δ) Ἀφθονία ἀγαθῶν Παξ.: Σ' αὐτὸ τὸ σπῆτι βρίσκεται τὸ βλοητὸς. ε) Οὐδ. βλοητὸ τό, ἀσθένειά τις δερματικὴ προσβάλλουσα συνή- θως τὸ πρόσωπον Κρήτ.

βλογητοχάρτι τό, ἀμάρτ. βλουητουχάρτ' Εὐβ.

(Ἄκρ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. βλογητὸς καὶ χαρτί.

Ἡ ἄδεια τοῦ ἐπισκόπου πρὸς τέλεσιν τοῦ γάμου. Συνών. βλογητίκι, στεφανοχάρτι.

βλογητόχορτο τό, ἀμάρτ. βλοητόχορτο Κρήτ.

